

Vopravdu ti řeknu, Vojtěchu, že vo tomhletom nekecám, vojebali mě jak největšího vocasa. Šel jsem se vobčerstvit k vokýnku s vínem a svařákem, seděla tam taková vochechule, co popíjela vaječňák. Říkám jí: „Jak se vede, pani,“ vona na mě čumí jak vožralá a tváří se velice voskově. Myslel jsem si, že to je vona, můj kontakt od vedení, kterej mi měl vydat vobálku s vodměnou. Vostře na ní vybalim dohodnutou větu: „Veselý Velikonocel!“ Chápeš, jako že na Vánoce tě nikdo nebude vopruzovat s Velikonocema, vole, vo tom to bylo. No co myslíš, vopice sedí a čumí, a vypadne z ní prej, jestli chci víno nebo vaječňák v kelímku. „Já chci svojí vobálku, a to vokamžitě, na vaše vobčerstvení sere vovčáckej pes!“ Vona zrudla a vytáhla zpod pultu vobálku, já vzal hnedka roha a vyrazil do úkrytu. Jenže když jsem jí votevřel, tak mě málem vomyli – byly tam pitomý lupeny na voperní voslavu Vánoc!